

Šis pirmadienis buvo toks pat kaip visos kitos dienos nuo vasaros atostogų pradžios. Ryte suvalgau mamos paliktus pusryčius. Paskui televizorius. Vaizdo žaidimai. Pasišildau pietus. Keliauju iki artimiausios parduotuvės. Greitai nusiplaunu karštį po dušu. Tada traškučiai ir kola. Dar vaizdo žaidimų. Šiuokščių konteineris. Dušas. Televizorius. Geriau ir būti negali.

Vakare, kai karštis tapo lengviau pakeliamas, nupėdinau iki mamos darbo. Nusipirkom ledų ir neskubėdami keliavom centrinio ežero pakrante. Tik ledai gali išgelbėti tokiu oru.

Mama pasakojo naujausias žinias – vis daugiau miesto gyventojų jaučiasi prastai. Taip prastai, kad kai kuriuos net guldo į ligoninę.

– Įsivaizduoji, – pasakojo ji. – Niekas, net daktarai, nežino, kas jiems. Tu man iškart pasakyk, jei pasijusi prastai, jei skaudės pilvą ar svaigs galva.

– Aha, – atsakiau, nors nelabai klausiausi.

Pokalbiai apie ligas man neįdomūs.

– Niekas nesupranta, kas tą bjaurastį sukelia. Baisu, žinok, kai kuriems net plaukai nuslenka.

Oho, jau įdomiau.

– Ir kiekvieną dieną dešimtimis guldo į ligoninę. Nuo tada, kai prasidėjo karščiai. Bet, sako, vien karštis negali taip. Būna, jautresniems net ir dantys iškrenta. Ne visi gal, bet vis vien...

– Eina sau! – sušukau.

Ėmiau įsivaizduoti, kaip mūsų mieste prasideda zombių apokalipsė. Jau mačiau, kaip mokyklos šunsnukiai šiepiasi bedantėmis burnomis. O nuplikusios piktos mergos nebeturi kuo puikuotis.

Ech, būtų jėga. Kad pats galėčiau susirgti, net minties nebuvo. Užsisvajojau apie tokį scenarijų, o mama atrodė ne juokais įbauginta.

Šen bei ten susėdę miestėlainai pynė storus vainikus iš pievų gėlių – jie vėliau bus paleisti suktis ežere. Kiti rinko medžių šakas į krūvas – naktį uždegs laužus. Skambėjo dainos, miestėlainai buvo pasipuošę. Anksčiau ir mes su mama švėsdavom šią trumpiausią metų naktį, bet šįkart nemiegot mama negalėjo – ryt jai į darbą.

Gaila, man labai patinka ši naktis.

Vanduo atrodė kaip niekada gražiai, tarsi truputį garavo. Saulė leistis neskubėjo – atsispindėjo ežero garuose ir aukštų pastatų languose.

– Tai vadinama auksine valanda, – paaiškino mama. Ji mostelėjo į savo biuro pusę. – Pažiūrėk į mano kambariuką. Atrodo, kad mano darbas dega, – nusijuokė. O tuomet, vis dar žvelgdama į auksinę pusę, tyliai pridūrė, lyg sakytų ne man, o kažkam, kas turi gerokai daugiau galių: – Kartais tikrai norėčiau, kad visa tai sudegtų.

Atsisukau į ją ir turbūt pirmą kartą gyvenime pastebėjau lašelį pykčio jos veide.

– Mama, ką?

Baisiai nustebau.

– Nieko, vaiki, juokauju gi.

Norėjau, kad mama pasipasakotų, bet nežinojau, kaip ją prakalbinti. Įprasti klausimai rodėsi tokie dirbtiniai. Visada kalbėdavome įvairiausiomis temomis, bet dabar toptelėjo, kad dažniausiai ji ir užduoda įdomiausius klausimus.

– Mama, kuo norėjai būti užaugus? Na, žinai, kai buvai mano metų?

Mama nusišypsojo.

– Mokytoja, – atsakė nedvejojama. – Kiek save atsimenu, visada norėjau būti mokytoja. O tu žinai, ir buvau. Mokiau vaikus matematikos. Ak, kaip sunku, bet kaip man tai patiko! Artimieji vis burbėdavo: neperspektyvu, nepelninga, tai nėra... kaip tavo tėtis sakydavo... prestižinė profesija. Žinai, įtikino. Ir pradėjau dirbti ten, – pirštu parodė į nutolusį savo darbo pastatą, – degančiame kambariuke, cha cha. Tikrai bandžiau pamėgti tai. Bet toks jau tas suaugėliškas gyvenimas, dirbi per daug nesukdamas galvos...

Po minutėlės ji paklausė manęs:

– O kuo tu nori būti užaugęs?

– Ai, nežinau.

Nemelavau.

– O kuo nori būti dabar?

Mama, kas čia per klausimas? Niekas tokių dalykų neklausia.
– Kuo jau aš čia dabar galėčiau būti? – atkirtau.
– Vaiki, tu buvai, esi ir būsi menininkas. Ir niekur nuo to nepabėgsi. O ir užaugti tam nereikia.

PIRMANAKTIS

Ilgai varčiausi lovoje. Karštis, nors ir atlėgęs po dienos, vis tiek kankino. Laikrodis rodė kelias minutes po pirmos. Įdomu, ar mama žino, kad nebiešiu. Juk turėjo pastebėti. Tai kodėl šiandien taip pasakė?..

Nenorom sumelavau kažkada, kad piešiu mokykloj, ten daugiau erdvės ir priemonių. Bet juk kuris laikas neberodau savo piešinių... Gal jai tiesiog neįdomu?

Galvodamas apie tai po truputį grimzdau į miegą.

Pabudau kratomas šalčio. Užtruko, kol susigaudžiau, kur ir kada esu. Laikrodis rodė 1:23, pamiegojau vos dvidešimt minučių, o atrodė, lyg būčiau išparpęs visą naktį.

Kas čia darosi, kodėl taip šalta? Nejaugi susirgau, galvojau graibydamas nusispardytą antklodę. Ji nesušildė, tad tirtėdamas iššokau iš lovos ir greitai užsitraukiau drabužius, kurie kabėjo šalia ant kėdės.

Mane išgąsdino už lango netikėtai pasigirdęs trenksmas – visas kambarys tarsi sudrebėjo, aš pats net suklypau, tačiau visi daiktai liko savo vietose.

Atsisukęs pamačiau neregėtą dalyką. Net pasitrynčiau akis, pamaniau, kad dar neišsibudinau iš sapnų.

Pro langā atsivērē tamsus tunelis, ī kurj galējau patekti tiesiai iš kambario. Gyvenome trečiame aukšte, tad miegojau atsidarēs langā. Kas vyko lauke – nesimatē, tunelis viskā uždengē. Iš jo sklido žemas ramus ūžimas.

Buvau tikras, kad nesapnuoju, bet kas tuomet tai yra?

